

**Ομιλία Του Ηρακλή Ρεράκη, Καθηγητή Παιδαγωγικής – Χριστιανικής
Παιδαγωγικής στη Θεολογική Σχολή του ΑΠΘ και Προέδρου της Πανελληνίας
Ενώσεως Θεολόγων στο Συλλαλητήριο των Ορθόδοξων Σωματείων για τα Νέα
Θρησκευτικά στα Προπύλαια (4 Μαρτίου 2018) με θέμα: «Η Χριστομαχία στα νέα
Θρησκευτικά και οι συνέπειές της στην αγωγή των νέων μας»**

Σεβασμιώτατοι, σεβαστοί πατέρες, κύριοι εκπρόσωποι των αρχών του τόπου, αγαπητοί συνάδελφοι όλων των βαθμίδων Εκπαίδευσης, αγαπητοί μαθητές και φοιτητές, αγαπητοί φίλοι.

Σήμερα Κυριακή, ημέρα που η Εκκλησία μας τιμά τον μεγάλο αγωνιστή και υπερασπιστή της Ορθοδοξίας από τις αιρέσεις και τις κακοδοξίες, τον Άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά, συγκεντρωθήκαμε εδώ για να διαδηλώσουμε την αντίθεσή μας στην συστηματική αποδόμηση της πίστεώς μας, που διενεργείται, δυστυχώς πλέον, μέσα στα σχολεία μας, από το ίδιο το Υπουργείο Παιδείας Έρευνας και Θρησκευμάτων. Το ως άνω Υπουργείο, καταργώντας το αμιγώς ορθόδοξο μάθημα και επιλέγοντας την αντορθόδοξη πολυθρησκειακή αγωγή, ως ύλη διδασκαλίας στα σχολεία, είναι σαφές ότι επιβάλλει μια παράνομη, αντορθόδοξη και πολυθεϊστική προπαγάνδα σε βάρος των παιδιών μας, μέσα από την οποία διενεργείται ένας εμφανής ή αφανής προσηλυτισμός τους στην πανθηρσκεία, τη θεοσοφία και, κατ' ουσία, στην αθεΐα. Γι' αυτόν τον λόγο, δεν μπορούμε, ως ορθόδοξοι Χριστιανοί, να επαναπαυόμαστε και να σιωπούμε, βλέποντας, ιδίοις όμμασι πλέον, ότι τα Νέα Προγράμματα και βιβλία του μαθήματος των Θρησκευτικών, που τέθηκαν σε ισχύ από το σχολικό έτος 2016, δηλητηριάζουν πνευματικά τα παιδιά μας με το συνονθύλευμα της πολυθρησκείας που τους προσφέρουν. Το νέο αυτό εφεύρημα της πολυθρησκειακής σούπας αποτελεί πρόσφορο και «έξυπνο» μέσο και εργαλείο για την επίτευξη αποορθοδοξοποίησης των παιδιών μας και εμποτισμού τους στο διαθρησκειακό πνεύμα, στον θρησκευτικό συγκρητισμό και σχετικισμό και στη σύγχυση. Όλα τα παραπάνω, σε συνδυασμό με τον σχεδιασμό της ιδεοληπτικής πλύσης του εγκεφάλου τους, καταλήγουν στη σταδιακή αλλοίωση της θρησκευτικής τους συνείδησης και, τελικά, στην απιστία και στην αθεΐα. Τα νέα Προγράμματα γνωστοποιούν το ενδιαφέρον και τον σεβασμό των δημιουργών τους για την ετερότητα. Ωστόσο, εύκολα διαπιστώνει κανείς ότι το ενδιαφέρον δεν είναι ειλικρινές, διότι η πολυθρησκειακή αγωγή προέρχεται από μια απέχθεια έναντι του οποιουδήποτε ιερού, με στόχο την αποϊεροποίηση της συνείδησης. Συνεπώς, το δήθεν ενδιαφέρον για τους αλλόθρησκους μαθητές αποτελεί πρόσχημα. Η πολυθρησκειακή διδασκαλία οδηγεί στην εξίσωση και ισοτιμία της Ορθοδοξίας με τις θρησκείες των ειδώλων και, ταυτόχρονα, αλλοιώνει τη διδασκαλία κάθε θρησκευτικής παράδοσης, προσφέροντας

σε κάθε μαθητή, ανεξάρτητα από τη θρησκευτική του προέλευση, έναν θρησκευτικό πολτό. Και αυτό διότι πρόκειται για μια μεθοδευμένη πολτοποίηση της θρησκευτικής συνείδησης όχι μόνον των ορθόδοξων μαθητών, αλλά και των αλλόθρησκων μαθητών. Η διαθρησκειακή τους δομή δεν εγγυάται σε καμιά περίπτωση από παιδαγωγικής πλευράς, τη στήριξη των θρησκευτικών ταυτοτήτων των μαθητών στους οποίους απευθύνεται. Αντίθετα, υπονομεύει ύπουλα και, στην πράξη, καταργεί και τη θρησκευτική ταυτότητα και τη θρησκευτική ετερότητα όλων των μαθητών και οδηγεί στη θρησκευτική ουδετερότητα, δηλαδή στην αδιαφορία ή αθεΐα έναντι κάθε πίστεως.

Είναι βέβαιη η πνευματική βλάβη που προκαλείται από την επιβολή της πολυθρησκειακής διδασκαλίας στα ορθόδοξα παιδιά, στην περίοδο της πνευματικής τους αναπτύξεως. Τα παιδιά σε αυτήν τη φάση της ζωής τους διαμορφώνουν τον χαρακτήρα και την προσωπικότητά τους και έχουν ανάγκη από την υγιή ανάπτυξη της χριστιανικής τους αυτοσυνειδησίας με διδασκαλίες, όμως, που τροφοδοτούν τις ψυχές τους με τους ζωηφόρους χυμούς της δικής τους παραδόσεως. Αντίθετα όμως, το Νέο Πρόγραμμα επιβάλλει στα παιδιά κακόδοξες διδασκαλίες δηλητηριάζοντάς τα πνευματικά. Για τους λόγους αυτούς, εμείς όλοι αναγκαστήκαμε και αναγκαζόμαστε να βγούμε στους δρόμους και στις πλατείες, για να διεκδικούμε το αυτονόητο για τα παιδιά μας, δηλαδή το δικαίωμα της αμιγούς, πλήρους και συγκροτημένης σχολικής διδασκαλίας της δικής τους πίστεως, το δικαίωμα που απολαμβάνουν τα παιδιά των Χριστιανών στις πλείστες ευρωπαϊκές χώρες.

Στη χώρα μας, μετά από 180 περίπου χρόνια ορθόδοξης διδασκαλίας στα σχολεία, το Υπουργείο, από το 2016, ακολουθώντας ένα μη χριστιανικό και μη παιδοκεντρικό, αλλά ιδεοληπτικό σχεδιασμό, μεθοδεύει να αλλαξοπιστήσει τα παιδιά μας, προσφέροντας σε αυτά, με βιωματικό τρόπο, όχι τη δική τους παράδοση αλλά ένα μείγμα θρησκευτικών παραδόσεων. Στην ουσία, δηλαδή, χρησιμοποιεί την παιδεία, όχι για να υπηρετήσει, αλλά για να μεταλλάξει και να μεταστρέψει τη συνταγματικά προστατευόμενη θρησκευτική τους συνείδηση. Με άλλα λόγια, το Υπουργείο εγκαινιάζει μια σύγκρουση με τις χριστιανικές ρίζες του πολιτισμού μας, μια νέα περίοδο, νέων διωγμών και Χριστομαχίας, με στόχευση την αλλαξοπιστία της νεότητας. Τα πολυθρησκειακά Προγράμματα, δεν έχουν καμία σχέση με παιδαγωγικές αρχές. Οι μέθοδοι που χρησιμοποιούνται μπορεί να έχουν κάποια παιδαγωγική βάση, αλλά ο σκοπός, η δομή, ο προσανατολισμός, το περιεχόμενο και οι στόχοι του Προγράμματος δεν σχετίζονται με την ορθόδοξη χριστιανική πίστη και διδασκαλία. Δεν έχει σημασία και αποτελεί δόλωμα το γεγονός ότι έχουν σκορπίσει μέσα στα Προγράμματα και κάποια κείμενα που είναι χριστιανικά, όταν το όλον του Προγράμματος έχει δομή, κατεύθυνση και στόχευση διαθρησκειακή, στοιχεία που το καθιστούν όργανο προσηλυτισμού και

προπαγάνδας, αρχικά στην πολυθεΐα και έπειτα στην αθεΐα. Δύο βασικές στρατηγικές ακολουθούνται με αυτό το Πρόγραμμα: Αφενός, στοχεύεται η μετατροπή της εξ' Αποκαλύψεως πίστεως του Χριστού σε μια απλή και συνήθη ανθρωποκατασκευασμένη θρησκεία. Αφετέρου, μεθοδεύεται η συστηματική ανάμειξη της ορθόδοξης διδασκαλίας με τις διδασκαλίες των θρησκειών, προκειμένου να επέλθει, μέσα από τον θρησκευτικό συγκρητισμό, η σύγχυση, που θα συμβάλει στην απομείωση της ορθόδοξης πίστεως και στην ομογενοποίησή της με τις θρησκείες, με τις οποίες, όμως, δεν έχει καμιά θεολογική ομοιότητα ή σχέση. Η μεγάλη εξαπάτηση, όμως, που γίνεται, επιμελώς, είναι ότι όλος αυτός ο αντιχριστιανικός πολυθρησκειακός ακταρμάς, βαπτίζεται και λανσάρεται προς όσους δεν είναι ενημερωμένοι, ως ορθόδοξη διδασκαλία.

Δεν απαντά κανείς, όμως, στο ερώτημα: Πότε η ορθόδοξη Εκκλησία και θεολογία, υιοθέτησε τέτοιας μορφής πολυθρησκειακή διδασκαλία για μικρούς ή μεγάλους χριστιανούς; Γνωρίζουν όλοι αυτοί οι Θεολόγοι που συνεργάστηκαν με το Υπουργείο και το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής και συνέγραψαν αυτό το ανίερο δημιούργημα, που λέγεται Πρόγραμμα για τα Θρησκευτικά, ότι οι διδασκαλίες των θρησκειών που μεθόδευσαν με τα Προγράμματα και τα βιβλία τους να διδάσκονται τα ορθόδοξα παιδιά, είναι ξένες και αντιτίθενται προς τη διδασκαλία της χριστιανικής πίστεως και παραδόσεως; Και τούτο, διότι η διδασκαλία των θρησκειών πραγματοποιείται, όχι πληροφοριακά, όπως διδάσκονταν έως το 2016 στα σχολεία, αλλά βιωματικά; Γνωρίζουν ότι τις διδασκαλίες αυτές, τις θεωρεί η Εκκλησία του Χριστού αιρετικές κακοδοξίες και, εφόσον προσφέρονται, ιδιαίτερα σε μικρά παιδιά, που βρίσκονται σε μη κατάλληλο πνευματικό επίπεδο, συμβάλλουν στην αμφιβολία, στην αλλοίωση και στην αμφισβήτηση της πίστεως και, συνεπώς, στη διακινδύνευση της εν Χριστώ σωτηρίας τους; Αναφέρουμε, για παράδειγμα, ορισμένες διδασκαλίες από τα σχολικά βιβλία ή φακέλους για του λόγου το αληθές: Στο Βιβλίο της Α' Γυμνασίου στη σελ. 85-86 *οι μαθητές/τριες μαθαίνουν για τον Χριστό ότι είναι ο Δημιουργός του κόσμου, του ανθρώπου και της ζωής*. Στο ίδιο βιβλίο, όμως (σ. 125), μαθαίνουν για τον Αλλάχ ότι αυτός είναι «Ο ένας και μοναδικός θεός» «ο παντοδύναμος και παντοκράτορας, που έπλασε τον άνθρωπο, δημιούργησε τον κόσμο και προνοεί συνεχώς για το σύμπαν». Στο ίδιο Βιβλίο (σ. 40), *οι μαθητές διδάσκονται ότι «τα βιβλία του Κανόνα (της Αγίας Γραφής) περιέχουν τον θείο λόγο που αποκαλύφθηκε στους ανθρώπους και αποτελούν το μέτρο και τον γνώμονα της πίστης και της ζωής του χριστιανού»*. Στο ίδιο βιβλίο (σ. 125), τα παιδιά μαθαίνουν ότι υπάρχει ένα θεόπνευστο και θεόσταλτο βιβλίο που παραδόθηκε στον Μωάμεθ από τον Αρχάγγελο Γαβριήλ, το Κοράνιο: «*Το Κοράνιο είναι η ορθή αρχική και τελευταία Αποκάλυψη. Ο Μωάμεθ θεωρείται η σφραγίδα των Προφητών, ο έσχατος των προφητών*»... Ο Μωάμεθ, ενώ βρισκόταν σε περισυλλογή,,

στη σπηλιά Χίρα κοντά στη Μέκκα, παρουσιάστηκε μπροστά του ο άγγελος Γαβριήλ και τον διέταξε να απαγγείλει ένα κομμάτι από το ουράνιο αρχέτυπο του Κορανίου. Λέγεται ότι κατά τη νύκτα αυτή κατέβηκε ολόκληρο το Κοράνιο ως τον χαμηλότερο ουρανό, αλλά αποκαλύφθηκε αργότερα στον προφήτη, μέσω του αγγέλου Γαβριήλ, διαδοχικά και κατά μικρά τμήματα». Στο Βιβλίο, ακόμη της Α΄ Γυμνασίου (σ. 128) μαθαίνουν την προσευχή στον Αλλάχ, με περιεχόμενο αντιφατικό με τις προσευχές της δικής τους πίστης και με σαφή στόχο τη δημιουργία ή την καλλιέργεια του θρησκευτικού συγκρητισμού και της σύγχυσης: «Εις το όνομα του Αλλάχ του Παντελεήμονα, του Πολυεύσπλαχνου. Η Δόξα ανήκει στον Αλλάχ, τον Κύριο όλων των κόσμων τον Παντελεήμονα, τον Πολυεύσπλαχνο, Τον Ηγεμόνα της Ημέρας της Κρίσης. Εσένα (μόνο) λατρεύουμε και Εσένα (μόνο) ικετεύουμε για να μας παρέχεις τη βοήθεια Σου Καθοδήγησέ μας στο ορθό μονοπάτι». Στο ίδιο Βιβλίο της Α΄ Γυμνασίου (σ. 134), τα ορθόδοξα Παιδιά, στο πλαίσιο του εφαρμοζόμενου σχεδίου εμποτισμού τους στο εκκοσμηκευμένο διαθρησκευτικό πνεύμα, μαθαίνουν ότι ένας μεγάλος διδάσκαλος του Ισλάμ, ο Μεβλανά, «απηύθυνε διδασκαλία προς όλους τους ανθρώπους, από οποιαδήποτε πίστη κι αν προέρχονταν, θεωρώντας ότι ο Θεός Μουσουλμάνων, Χριστιανών και Εβραίων είναι ένας». Στην ίδια συνάφεια και στο Βιβλίο της Γ΄ Γυμνασίου (σελ. 46), οι μαθητές διδάσκονται επιλεγμένους στίχους του Κορανίου: «Πιστεύουμε στην Αποκάλυψη που έχει σταλεί σ' εμάς και σ' αυτή που έχει σταλεί σ' εσάς. Ο Θεός μας και ο Θεός σας είναι Ένας». (Σούρα 29, 46). Επίσης, συνεχίζοντας την προσπάθεια να δημιουργηθεί θρησκευτική θολούρα και σύγχυση στις ψυχές των μαθητών/τριών, στο ίδιο βιβλίο της Γ΄ Γυμνασίου (σελ. 46) και στην ενότητα: «Ο σεβασμός του άλλου στις θρησκείες του κόσμου», οι ορθόδοξοι μαθητές, καλούνται να μάθουν επιλεγμένα κομμάτια από το περιεχόμενο του Κορανίου: «Ω! Λαέ της Βίβλου! Ελάτε μαζί να συμφωνήσουμε για τις διαφορές ανάμεσά μας, ώστε να μη λατρεύουμε παρά μόνο τον ΑΛΛΑΧ. Και να μην εξομοιώνουμε τίποτε μ' Εκείνον, κι ας μη στήσουμε ανάμεσά μας, κυρίους ή προστάτες, εκτός απ' τον ΑΛΛΑΧ» (Σούρα 3, 64).

Το Υπουργείο Παιδείας είναι υποχρεωμένο να απαντήσει στο κοινό ερώτημα όλων των Ελλήνων: Υπάρχει κάποια παιδαγωγική αρχή ή θεωρία που ορίζει ή επιτρέπει ότι συμβάλλει στην ανάπτυξη της θρησκευτικής συνειδήσεως των ορθοδόξων μαθητών/τριών (12-13 ετών) η εκμάθηση της προσευχής στον Αλλάχ, με περιεχόμενο αντιφατικό με τη δική τους πίστη; Δεν αποτελούν, τέτοιας μορφής αντιφατικές γνώσεις και βιώματα, σαφείς αποδείξεις ότι υπάρχει στόχος για τη δημιουργία ή την καλλιέργεια θρησκευτικού σχετικισμού, συγκρητισμού και θρησκευτικής σύγχυσης στις ψυχές των ορθοδόξων μαθητών;

Στο Κεφάλαιο του Φακέλου των Θρησκευτικών της Β' Τάξεως του Λυκείου κατασκευοφάντουνται οι ενορίες και οι κληρικοί καθώς οι μαθητές –που ανήκουν σε κάποια ενορία- μαθαίνουν, μέσα από ένα εμπαθές κείμενο, που επεξηγεί με απίστευτη περιφρόνηση, διαστρέβλωση, απέχθεια και υποτίμηση τον αντιχριστιανικό τρόπο που λειτουργούν οι ορθόδοξες ενορίες!:

«Οι ενορίες δεν μοιάζουν να συνιστούν τις ευχαριστιακές συνάξεις που αποσκοπούν στη λατρεία του αληθινού Θεού, ούτε καλλιεργούν στην πράξη την αγάπη και το ενδιαφέρον για τον πάσχοντα αδελφό. Θυμίζουν περισσότερο κέντρα εξυπηρετήσεως θρησκευτικών αναγκών, στα οποία ούτε ο ιερέας ούτε ο πιστός εκπλήσσονται πλέον από το γεγονός πως δεν ξέρουν τίποτε ο ένας για τον άλλο και δεν επιθυμούν και να κάνουν κάτι για αυτό. Αυτό που προέχει είναι να εξυπηρετηθεί η τρέχουσα ανάγκη, να βαπτισθεί το παιδί, να εκδοθούν τα σχετικά χαρτιά για τον γάμο και να κανονιστούν τα σχετικά με την τελετή, να γίνει το μνημόσυνο του αγαπημένου νεκρού, να κανονισθεί ο αγιασμός, το ευχέλαιο, να γίνει η δωρεά και να αναγραφεί κάπου στον ναό το όνομα του δωρητή. Το τι νοηματοδοτεί όλες αυτές τις πρακτικές, τι τις συνέχει, πώς ενσωματώνονται μέσα στον γενικό εκκλησιαστικό βίο, αλλά και στην προσωπική πορεία του κάθε χριστιανού, είναι ένα ερώτημα που δεν τίθεται σχεδόν ποτέ». (Φάκελος μαθήματος Θρησκευτικών Β' Γενικού Λυκείου, εκδόσεις «Διόφαντος», Αθήνα 2017, σ. 108).

Στο ίδιο Κεφάλαιο οι μαθητές μαθαίνουν, μέσα από ένα σκόπιμα επιλεγμένο από τους συγγραφείς του βιβλίου διαστρεφικές, προπαγανδιστικές και παρερμηνευτικές πληροφορίες, ως προς τον ρόλο, το ήθος, τη ζωή, το έργο και το μέλλον της Εκκλησίας μας:

«Εμφανίζεται (η Εκκλησία) να εκπροσωπεί κοινωνικές ιδέες και νοοτροπίες που είναι ξεπερασμένες στην εποχή μας. Το σημαντικό είναι ότι οι αντιλήψεις που εκπροσωπεί τις περισσότερες φορές είναι συντηρητικές κοινωνικές ή ηθικιστικές αντιλήψεις, οι οποίες στην πραγματικότητα δεν έχουν καμιά σχέση με την ίδια τη διδασκαλία του Χριστιανισμού. Έχοντας όμως ως τακτική να μη διαλέγεται με κανένα, αναπαράγει εσωτερικά τις αντιλήψεις της, μάλιστα με την απειλή της τιμωρίας εκείνων που θα ήθελαν να διαφοροποιηθούν. Γι' αυτό λειτουργεί ως ανασταλτικός παράγοντας στις κοινωνικές εξελίξεις. Ο λόγος αυτός είναι από τους πιο σοβαρούς για να προχωρήσει ο χωρισμός του κράτους από την εκκλησία» (Φάκελος μαθήματος Θρησκευτικών Β' Γενικού Λυκείου, εκδόσεις «Διόφαντος», Αθήνα 2017, σελ. 111).

Εκατοντάδες τέτοια κείμενα – μαργαριτάρια, έχουν μπει μέσα στα νέα πολυθρησκευτικά Προγράμματα και βιβλία, προκειμένου να συσκοτίζουν και να δηλητηριάζουν τα ορθόδοξα παιδιά μας, έχοντας ως φανερό πλέον στόχο να

χρησιμοποιούν το σχολείο και το Μάθημα των Θρησκευτικών για να μεταστρέψουν την πίστη των παιδιών μας. Σημειωτέον ότι όλα αυτά τα ξένα προς την πίστη και το ήθος της Ορθόδοξης Εκκλησίας τα μαθαίνουν τα παιδιά μας με βιωματικό τρόπο. Ποιος από αυτούς σκέφτηκε την πνευματική βλάβη που υφίστανται, στο πνευματικό επίπεδο που βρίσκονται, στο οποίο δεν επιτρέπεται, σε καμιά περίπτωση, να τους προσφέρονται διδασκαλίες, που τους δημιουργούν σύγχυση, αμφιβολία, αμφισβήτηση στις παιδικές ή τις εφηβικές τους ψυχές; Μερικές από αυτές, μάλιστα, τις ανέφερε ο Μακαριώτατος, τον Σεπτέμβριο του 2016, όταν διακήρυξε προς όλες τις κατευθύνσεις τη θέση του για αυτά τα νέα Προγράμματα και βιβλία, καταλήγοντας ότι *«είναι ακατάλληλα και επικίνδυνα ότι θα προκαλέσουν ζημιά στους νέους και στην κοινωνία μας και ότι αποτελούν επιχείρηση αλλοιώσεως της πίστεώς μας»*.

Η Εκκλησία έχει διακηρύξει ότι θέλει το Μάθημα των Θρησκευτικών να έχει Ορθόδοξο Προσανατολισμό.

Τι σημαίνει όμως αυτό; Ότι η Εκκλησία θεωρεί πως είναι ανάγκη μέσα από κάθε διδασκαλία να νιώθει το παιδί, ως μέλος της, στο πλαίσιο πάντοτε του δικού του πνευματικού επιπέδου, ότι ορθόδοξη πίστη είναι ο ξεχωριστός και μοναδικός τρόπος ζωής της Εκκλησίας, που οδηγεί τον άνθρωπο, μέσω της μετάνοιας και της καθάρσεώς του, στην πορεία του προς την αθανασία, στη βίωση της εμπειρίας του αληθινού νοήματος και σκοπού της ζωής. Ο ορθόδοξος προσανατολισμός του μαθήματος των Θρησκευτικών δεν επιτρέπει να παρασύρονται και να παραπλανούνται οι ορθόδοξοι χριστιανοί από ξένες προς την ορθή και δοκιμασμένη διδασκαλία τους διδασκαλίες (Εβρ. 13, 9), όπως είναι οι διδασκαλίες των θρησκειών, που διδάσκονται βιωματικά από τα νέα πολυθρησκειακά Προγράμματα και βιβλία, μολύνοντας τις ψυχές των παιδιών μας. Δεν μπορεί ο καθένας να προσθέτει ή να αφαιρεί κατά το δοκούν στη χριστιανική διδασκαλία ξένες προς την πίστη διδασκαλίες και να διδάσκει έτσι τους ανθρώπους, διότι έχει μεγάλη πνευματική ευθύνη (Ματθ. 5, 19).

Η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν είναι μια ανθρωποκατασκευασμένη θρησκεία, με την κύρια σημασία του όρου, αλλά η πίστη στην μοναδική Αποκάλυψη του αληθινού Θεού στον κόσμο και στον άνθρωπο. Οι θρησκείες ή οι φιλοσοφίες μπορεί να είναι, για τους δικούς τους οπαδούς, οι καλύτερες θεωρίες. Για τους ορθόδοξους Χριστιανούς, όμως, μικρούς ή μεγάλους, έχουν μόνον πληροφοριακή και εγκυκλοπαιδική αξία. Γι' αυτό, άλλωστε, στα προηγούμενα Προγράμματα (2003-2006) διδάσκονταν οι μαθητές τις θρησκείες στην κατάλληλη ηλικία (Β' Λυκείου) και, μάλιστα, αφενός ξεχωριστά την κάθε μία και, αφετέρου, πάντοτε πληροφοριακά και όχι βιωματικά, γεγονός που δυστυχώς δεν ακολουθούν τα νέα πολυθρησκειακά Προγράμματα και βιβλία, αφού ο σκοπός τους

δεν είναι διδακτικός και παιδαγωγικός αλλά η βιωματική πλήυση εγκεφάλου στην πολυθηρησκεία - πολυθεΐα και η νεοταξική παραπλάνησή τους.

Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι τα νέα Προγράμματα δεν συνδέουν τους μαθητές με κάποια θεολογική ή εσχατολογική αναζήτηση και προοπτική, αλλά περιορίζονται μόνον σε ένα κοινωνικό και πολιτικό ενδιαφέρον και στόχο, που δεν είναι άλλος, όπως γράφεται στο ίδιο το Πρόγραμμά τους, από τη «δημιουργία της πολυπολιτισμικής κοινωνίας». Τι έχει να κάνει η ορθόδοξη πίστη και παράδοση με αυτόν τον στόχο; Ο ορθόδοξος μαθητής είναι ανάγκη και δικαιούται, στο πλαίσιο της ανάπτυξης της θρησκευτικής του συνείδησης, να γνωρίζει τι έκανε γι αυτόν ο Ιησούς Χριστός: Ότι, δηλαδή, κατά τον Άγιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό, *«από τον Σταυρό, ο Χριστός σκορπάει αθανασία στους ανθρώπους, ότι με την ταφή του ανοίγει τις πύλες του Άδου και ανακαινίζει τη φθαρμένη φύση των ανθρώπων»* και ότι με την Ανάστασή του νίκησε τον θάνατο. Αυτό, κατά τον Άγιο Ιουστίνo Πόποβιτς, είναι εκείνο το οποίο *«ουδεμία θρησκεία έχει, αυτό είναι εκείνο το οποίον ανυψώνει τον Χριστό υπεράνω όλων των ανθρώπων και όλων των Θεών. Αυτό είναι εκείνο το οποίον, κατά τρόπον μοναδικό και αναμφισβήτητο δεικνύει και αποδεικνύει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο μόνος αληθινός Θεός»*. Αυτή είναι η πίστη της Εκκλησίας, ενώ το Υπουργείο Παιδείας και οι θεολόγοι εκπρόσωποι και εκφραστές των ιδεοληψιών του ζητούν από αυτήν να αποδεχθεί τα αντορθόδοξα Προγράμματα και βιβλία των Θρησκευτικών τους. Όμως, με την πρώτη ματιά διαπιστώνουν όλοι οι ορθόδοξοι σπουδασμένοι ή μη και κυρίως οι γονείς που τα μελετούν πως διδάσκουν κακόδοξα ότι ο Χριστός είναι ίσος και ίδιος με τους διδασκάλους των Θρησκειών. Για ποιο λόγο να συμφωνήσει η Εκκλησία να διδάσκονται στα βαπτισμένα ορθοδόξως τέκνα της τα νέα πολυθηρησκειακά βιβλία των Θρησκευτικών, τα οποία τιτλοφορούνται όλα με τον όρο θρησκείες, δεν έχουν χριστιανικούς τίτλους αλλά ούτε και χριστιανικό σκοπό, χαρακτήρα, περιεχόμενο και προσανατολισμό; Το ελληνικό κράτος είναι ένα δημοκρατικό κράτος, με Σύνταγμα και νόμους και το ελληνικό Σύνταγμα ορίζει για τους Έλληνες πολίτες, ανάπτυξη της χριστιανικής και όχι της πολυθηρησκειακής θρησκευτικής τους συνείδησης. Η επιβολή της πολυθηρησκειακής διδασκαλίας σε ορθόδοξους Χριστιανούς, αποτελεί κακοδοξία και Χριστομαχία, αλλά, ταυτόχρονα, παραβίαση των συνταγματικών δικαιωμάτων των παιδιών και των κηδεμόνων τους. Ερωτούνται οι υπεύθυνοι του Υπουργείου και οι συνεργάτες τους θεολόγοι και θεολογούντες που συνέταξαν αυτά τα Προγράμματα και τα βιβλία για τα ορθόδοξα ελληνόπουλα: Συνειδητοποιούν άραγε ότι καταπατούν το απαραβίαστο της συνταγματικά κατοχυρωμένης ελευθερίας της θρησκευτικής συνειδήσεως όχι μόνον των ορθοδόξων μαθητών αλλά και των ορθοδόξων Θεολόγων; Διερωτήθηκαν για το πώς είναι δυνατόν να εκβιάζουν τη συνείδηση τόσο των

ορθόδοξων μαθητών όσο και όλων των Θεολόγων εκπαιδευτικών, που διδάχθηκαν ορθόδοξη θεολογία στις θεολογικές τους σχολές και έχουν πνευματικό δηλαδή συνειδησιακό πρόβλημα, όταν τους δίνουν εντολή να διδάσκουν τους μαθητές τους πολυθρησκεία που αποδομεί την ορθόδοξη πίστη τους και όχι ορθοδοξία που την εμπνέει;

Αγαπητοί μου, κάποιοι καταφέρονται εναντίον της Εκκλησίας, επειδή δεν συμφωνεί σε αυτή τη μορφή ενός διαστροφικού «εκσυγχρονισμού» και μιας «αναβάθμισης» του μαθήματος που σημαίνει για την Εκκλησία αποδοχή μιας κακόδοξης διδασκαλίας, που εκτός από τα θέματα συνείδησης και άρνησης της διδασκαλίας του Ευαγγελίου, βάζει και θέματα παράβασης καθήκοντος με βάση την ευθύνη που έχει η Εκκλησία για τη δογματική πλευρά της σχολικής διδασκαλίας με βάση τον Καταστατικό της Χάρτη. Η Εκκλησία δεν μπορεί να κάνει διαφορετικά, λόγω της οντολογίας της πίστεώς της, και γι αυτό αντιστέκεται σε όλη αυτήν την πρωτόγνωρη και σκοποθετημένη και εμφανή σε όλους πνευματική συμφορά. Δεν μπορεί να συμφωνήσει με τη διδασκαλία της πολυθρησκείας στα σχολεία, το αποτέλεσμα της οποίας θα είναι να παιδαγωγούνται τα τέκνα της με αντιεκκλησιαστικές και αντορθόδοξες διδασκαλίες που καλλιεργούν πολυθρησκειακή και όχι ορθόδοξη συνείδηση. Η πλήση εγκεφάλου με την πολυθρησκειακή εκπαίδευση καλλιεργεί την πολυθεϊστική συνείδηση, αφού κάθε θρησκεία έχει και τον δικό της Θεό. Με μια πολυθρησκειακή αγωγή, πολύ σύντομα θα έχουμε στην κοινωνία μας πολίτες, με πολλαπλή θρησκευτική συνείδηση και όχι πολίτες με ορθόδοξη μονοθεϊστική συνείδηση, με ό, τι αυτό συνεπάγεται για την ίδια την Εκκλησία. Ωστόσο, είμαστε βέβαιοι ότι οι αποδομούντες δεν θα μπορέσουν να ολοκληρώσουν το πνευματικό τους έγκλημα, όσο και αν προσπαθήσουν, όσες συμμαχίες, μεθοδεύσεις, πιέσεις διώξεις και αν ασκήσουν. Διότι ο ίδιος ο Χριστός προστατεύει την πίστη του, ακόμη και όταν οι διάκονοί της αδρανούν.

Επειδή βλέπω διάθεση όχι μετάνοιας αλλά σκληροκαρδίας, είναι ανάγκη να κατανοήσουν οι ελάχιστοι θεολόγοι και όποιοι άλλοι συνεργάτες ή προστάτες τους συμμαχούν με την πολιτεία σε αυτό το ανίερο, αντορθόδοξο και αποδομητικό για την ορθόδοξη πίστη σχέδιο ότι πολυθρησκεία σημαίνει οπισθοδρόμηση στις προ Χριστού ειδωλολατρικές και άθεες εποχές και ότι έχουν ευθύνη, ενώπιον Θεού και ανθρώπων για την ανεπανόρθωτη πνευματική βλάβη που εξ αιτίας τους υφίστανται τα ελληνόπουλα. Είναι σαφές ότι το πλαίσιο της πολυθρησκειακής διδασκαλίας εναντιώνεται στη Θεολογία που διδάσκουν οι ορθόδοξες Θεολογικές Σχολές στη χώρα μας, αλλά, πρώτα από όλα, στο γράμμα και στο πνεύμα της διδαχής του κομιστή της χριστιανικής πίστεως στην Ελλάδα Απ. Παύλου. Εκείνος συνδέει τη σωτηρία και τον

πνευματικό αγιασμό του Χριστιανού με τη διατήρηση της αλήθειας της πίστεως και ζητά από τους πιστούς να σταθούν στέρεοι και αμετακίνητοι, κρατώντας σφικτά τις παραδόσεις, που έχουν διδαχθεί είτε με προφορικό είτε με γραπτό λόγο (Β' Θεσ. 2, 15).

Πρόβλημα θεολογικό, όμως, υφίσταται με τη διδασκαλία αυτών των κακόδοξων Προγραμμάτων και βιβλίων, ως προς το γεγονός ότι η διδασκαλία τους υλοποιείται μέσα από μια διαρκή προσπάθεια ισοτιμίας και εξίσωσης των θρησκειών και των Θεών τους, με την ορθόδοξη πίστη και τον Τριαδικό και αληθινό Θεό. Η εφαρμογή και σε αυτό το σημείο της φιλοσοφίας του θρησκευτικού σχετικισμού, που ακολουθεί η Μετανεωτερικότητα και επαναλαμβάνουν και τα νέα πολυθρησκειακά Προγράμματα στη χώρα μας, δεν συνάδει με τη χριστιανική θεολογία. Η αγιογραφική και εκκλησιαστική παράδοση, είναι σαφής και ξεκάθαρη: οι Θεοί των θρησκειών αποτελούν είδωλα.

Η θέση του νέου Προγράμματος, επομένως, ότι *«πρέπει να διδάξουμε σε όλα τα παιδιά όλες τις θρησκείες»* είναι εντελώς αντίθετη με την ορθόδοξη διδασκαλία από πλευράς θεολογικών αλλά και παιδαγωγικών κριτηρίων. Δεν υπάρχει πειστική επιστημολογική επιχειρηματολογία για τη διδασκαλία της θρησκευτικής αγωγής σε μαθητές, με τη μορφή αυτής της συγκεκριμένης ανάμεικτης και πολτοποιημένης πολυθρησκειακής διδασκαλίας. Αυτό, μάλιστα, ισχύει ιδιαίτερα, όταν οι μαθητές βρίσκονται στο πνευματικό επίπεδο του Δημοτικού σχολείου αλλά και του Γυμνασίου, που δεν έχουν ακόμη την απαιτούμενη κριτική ικανότητα που έχουν οι ενήλικες, για να συγκρίνουν και να αξιολογήσουν το ωφέλιμο από το βλαβερό, το σωστό από το λάθος, το αληθές από το κίβδηλο. Ο σχετικισμός, η σύγχυση και ο συγκρητισμός, που εκπέμπει και εμπνέει η πολυθρησκειακή αγωγή, γεννά την προτροπή και την ανάγκη για ατομική επιλογή, αποδοχή ή απόρριψη της συλλογικής ορθόδοξης εκκλησιαστικής θρησκευτικής πίστεως. Ένα τέτοιο δίλημμα για ανήλικους μαθητές, μπορεί να καταλήξει, σε τελική ανάλυση, μέσα από την επενέργεια της αμφισβήτησης, και του χάους που δημιουργείται με τον συγκρητισμό στην ψυχή των μαθητών στον αγνωστικισμό ή στον μηδενισμό. Επίσης τεράστιο πρόβλημα δημιουργείται με την πολυθρησκειακή αγωγή στο θέμα της στήριξης ή της αποδόμησης της ταυτότητας και της ετερότητας. Διότι, ενώ διακηρύσσεται εντός των Προγραμμάτων ότι επιδιώκεται ο σεβασμός της ταυτότητας και της ετερότητας, στην πραγματικότητα απαξιώνονται και ισοπεδώνονται όλες οιπίστεις όλων των μαθητών, διότι, η κατάργηση της ορθόδοξης ταυτότητάς τους σηματοδοτεί, ταυτόχρονα, και την κατάργηση της ετερότητας των «άλλων», αφού οι ρόλοι της ταυτότητας και της ετερότητας εναλλάσσονται εντός της κοινωνικής πραγματικότητας. Αυτό που επιδιώκεται, τελικά, με αυτό το πολυθρησκειακό Πρόγραμμα, κατά τη δική μας εκτίμηση, είναι η αποξένωση των ορθοδόξων μαθητών, που αποτελούν και τον στόχο της πολιτικής φιλοσοφίας των Προγραμμάτων, από τη θεολογική βάση της πίστεως

τους. Διότι μια διαστρεβλωμένη διδασκαλία οδηγεί σε μια διαστρεβλωμένη πίστη ή κακοδοξία και μία διαστρεβλωμένη πίστη οδηγεί σε λάθος πορεία και σε αυτή τη στόχευση επικεντρώνεται, κατά τη γνώμη μας, ο τόσο εμπαθής και ιδεολογικός πόλεμος εναντίον της ορθόδοξης Εκκλησίας, με αιχμή του δόρατος το μάθημα των θρησκευτικών.

Είναι σαφές συνεπώς ότι ο στόχος αυτής της αλλόκοτης πολυθρησκευτικής διδασκαλίας δεν είναι θεολογικός, διότι δεν έχει σχέση με μια υγιή ορθόδοξη θεολογική μορφή διδασκαλίας, ούτε στοχεύει στον εν Χριστώ καλλιεργημένο και εγκεντρισμένο άνθρωπο.

Σε κανένα ευρωπαϊκό κράτος δεν έχει εφαρμοστεί τέτοιος πολυθρησκευτικός ακταρμός. Εκεί, όμως, δεν επικρατούν σκληροπυρηνικές ή ιδεοληπτικές νοοτροπίες. Η παιδεία εκεί δεν είναι κομματική ούτε ιδεολογική. Θεωρείται ότι είναι κοινή για όλους, ανήκει σε όλους και χρησιμοποιείται για χριστιανική αγωγή και μόρφωση και όχι για παραμόρφωση και προπαγάνδα, όπως στη χώρα μας. Εκεί, υπάρχει πολιτισμένος διάλογος και εμπιστοσύνη από την πολιτεία προς τις χριστιανικές κοινότητες και στις περισσότερες χώρες, οι χριστιανικές κοινότητες έχουν, όχι μόνον δικαίωμα αλλά και καθήκον να συγγράφουν αυτές τα Προγράμματα και τα βιβλία που θέλουν να διδάσκονται τα μικρά τους μέλη στα σχολεία. Και στην Ελλάδα, βέβαια, ισχύει ακριβώς το ίδιο, αλλά μόνον για τις θρησκευτικές μειονότητες. Δεν ισχύει και για τους ορθόδοξους μαθητές, που αποτελούν την συντριπτική πλειονότητα του μαθητικού πληθυσμού. Έτσι, όμως, καταστρατηγείται η συνταγματική αρχή της ισονομίας. Γι' αυτό και έχουν γίνει εκ μέρους μας προσφυγές στο Συμβούλιο της Επικρατείας και όλος ο ελληνικός λαός, κυρίως όμως οι γονείς και οι εκπαιδευτικοί, αναμένουν μαζί με την Πανελλήνια Ένωση Θεολόγων την απόφασή του.

Αυτό που είναι ανάγκη να κατανοηθεί είναι ότι τα νέα πολυθρησκευτικά αποτελούν, πλέον, ένα πρόβλημα τεράστιας πνευματικής απειλής, διότι με αυτά εγκαινιάζεται μία βίαιη αλλαγή του θρησκευτικού και πολιτισμικού τοπίου της χώρας. Οι Έλληνες, ιδιαίτερα μετά την αποδοχή της χριστιανικής τους πίστεως (4^{ος} αιώνας), ένιωθαν πάντοτε την ανάγκη επικοινωνίας τους με τον Θεό. Με αυτά τα προγράμματα, φαίνεται να μειώνεται ή να χάνεται αυτή η ανάγκη κατακόρυφης επικοινωνίας με τον Θεό και δίνεται έμφαση σε μια κοινωνική και πολιτισμική συμβίωση των ανθρώπων, χωρίς την παρουσία του Θεού. Αυτό σημαίνει ότι, σταδιακά, με τέτοιου είδους μεθοδευμένη διδασκαλία, πολύ σύντομα θα γίνουμε μια χώρα, χωρίς πνευματική και πολιτισμική ταυτότητα, χωρίς ηθικοκοινωνικές ρίζες, πρότυπα, βάσεις, αρχές, αρετές και αξίες. Η απουσία όλων αυτών των απαραίτητων και αναγκαίων για τη συνοχή αλλά και τη συνέχεια της ελληνικής κοινωνίας πνευματικών στοιχείων και θεμελίων, αφήνει

γυμνούς, ανέτοιμους και άοπλους πνευματικά και οντολογικά τους νέους μας. Αυτή η πνευματική και θεολογική γυμνότητα ευνοεί παρενέργειες υψηλού βεληνεκούς, όπως ανηθικότητες, πάθη, αδικίες, πολέμους, έριδες, παραβατικότητες και άλλα ανεπιθύμητα κακά και δεινά. Εκτός των νέων Θρησκευτικών, όμως, τα αντιχριστιανικά σχέδια του Υπουργείου Παιδείας αποκαλύφθηκαν πλήρως, μετά και από την πρόσφατη δημοσίευση του νέου Οργανισμού του Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων (Προεδρικό Διάταγμα αρ. 18/23-02-2018), με τον οποίο αντικαταστάθηκε ο προηγούμενος Οργανισμός του ίδιου Υπουργείου (Προεδρικό Διάταγμα αρ. 114/29-08-2014). Ο οργανισμός του 2014, άρθρο 1, όριζε ότι αποστολή του Υπουργείου Παιδείας είναι: *«η προαγωγή της παιδείας με σκοπό την ηθική, πνευματική, επαγγελματική και φυσική αγωγή των Ελλήνων, την ανάπτυξη της εθνικής και θρησκευτικής συνείδησης και τη διάπλυσή τους σε ελεύθερους και υπεύθυνους πολίτες»*. Ο νέος Οργανισμός, του 2018 (άρθρο 1), ορίζει ότι *«αποστολή του Υπουργείου είναι η ανάπτυξη και η συνεχής αναβάθμιση της παιδείας με σκοπό: α) την ηθική, την πνευματική και τη φυσική αγωγή των Ελλήνων, β) την ανάπτυξη της εθνικής συνείδησης....»*. Η *«θρησκευτική συνείδηση»* αφαιρέθηκε, και αυτό αποτελεί ένα ακόμη δείγμα, το οποίο αποκαλύπτει την πρόθεση του Υπουργείου να αλλοιώσει και να καταργήσει τον σκοπό και την ευθύνη της Παιδείας για χριστιανική αγωγή. Με το γεγονός αυτό, επίσης, αποδείχθηκε ότι το Υπουργείο δεν σέβεται το πιστεύω του ελληνικού λαού, και ότι καταπατά τα δικαιώματα των γονέων, των μαθητών και των εκπαιδευτικών και κυρίως ότι περιφρονεί την Ορθόδοξη Εκκλησία.

Με βάση όσα είπαμε, δικαιολογούνται πλήρως οι γονείς, όταν ισχυρίζονται ότι δεν έχουν άλλη λύση, παρά να επιστρέφουν τα βιβλία στα σχολεία ή στο ίδιο το Υπουργείο, έως ότου εκείνο αποφασίσει το Υπουργείο:

α) να αποσύρει τα νέα Προγράμματα.

β) να επαναφέρει τα παλαιά προγράμματα και βιβλία,

γ) να συνεργαστεί ουσιαστικά με την Εκκλησία, την ΠΕΘ και με ειδικούς παιδαγωγούς και θεολόγους και από τις τρεις βαθμίδες εκπαίδευσης, για τη συγγραφή νέων Προγραμμάτων και βιβλίων, που, αφενός, θα βασίζονται στα παλαιά (2003-2006) και, αφετέρου, θα συνάδουν με την ορθόδοξη διδασκαλία και τη θρησκευτική συνείδηση των παιδιών μας αλλά και με τη σύγχρονη παιδαγωγική μεθοδολογία.

Τα σωματεία που συνεργαστήκαμε, μαζί με όλους εκείνους τους ορθόδοξους, που δεν κατάφεραν να παρευρίσκονται σήμερα εδώ, αλλά συμπαραστέκονται στον αγώνα μας, δηλώνουμε ότι θα διαδηλώνουμε και ότι δεν θα σταματήσουμε, μέχρις ότου δικαιωθούμε. Ευχαριστούμε όλους όσους συμμετέχουν σε αυτό το μεγαλειώδες συλλαλητήριο και στην πορεία στη Βουλή των Ελλήνων που θα ακολουθήσει, προκειμένου να παραδοθεί το Ψήφισμά μας. Καλή δύναμη σε όλους.

